

ксімбанк * (державний) 6. Укрсиббанк (BNP Paribas Group, Франція) 7. Сітібанк Україна (Citigroup, США) 8. ПроКредит Банк (ProCredit Bank, Німеччина) 9. Укргазбанк (державний) 10. Укрсоцбанк (ABN Holdings, Люксембург, РФ) 11. Альфа-Банк (ABN Holdings, Люксембург, РФ) 12. ОТП Банк (OTP Bank, Угорщина) 13. Правекс-банк (Intesa Sanpaolo, Італія) 14. ІНГ Банк Україна (ING Groep, Нідерланди) 15. ПУМБ (СКМ Фінанс).

Надто важливо забезпечити прозорий і деполітизований нагляд за банками, що зміцнить довіру до НБУ як до регулятора. На жаль, поки що є непоодинокі ознаки того, що банківський нагляд залишається вибіркоким. Не вдалося повністю виключити політичні мотиви при визнанні банків банкрутами та виведенні їх із ринку. А в системі продовжують працювати ряд «особливих» банків, які тривалий час без наслідків порушували банківське законодавство, у тому числі затримуючи платежі та повернення депозитів [3].

Таким чином, на сьогодні актуальною є проблема реструктуризації проблемних активів банків України, продовження процесів реорганізації та ліквідації неплатоспроможних установ, подовження подальшої капіталізації банків. Однією з основних задач центрального банку є створення таких умов, щоб максимально захистити економіку. Існує велика кількість інструментів, які використовуються для захисту банківської системи і підтримки її стабільності, що є завданням економічної безпеки держави. Наприклад: в цивілізованості і розвинутих країнах крім державних регуляторних заходів самі комерційні приватні банки, розуміючи залежність банківського бізнесу від загальної стабільності, самостійно викуповують банк, який опинився в фінансові труднощі з тих чи інших причин. І це підтримує стабільність на ринку.

1. Огляд банківського сектору, лютий 2017 року: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : <https://bank.gov.ua/doccatalog/document?id=43633516>.

2. рейтинг самих надійних банків України у 2017 році: [Електрон. ресурс]. – Режим доступу : <http://forinsurer.com/rating-banks>.

3. Безклубий І.А. Банківські правочини: монографія / І.А. Безклубий. – Київ: Вид. Дім «Ін Юре», 2007. – 455 с.

ОСОБЛИВОСТІ ВПРОВАДЖЕННЯ ДИВЕРСИФІКАЦІЇ НА БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Самілик Ю.С.

Науковий керівник – Юр'єва С.Ю., канд. екон. наук, доцент

Будівництво – це область матеріального виробництва, продукцією якої є закінчені будівництвом і готові для експлуатації виробничі підприємства, житлові будинки, споруди та інші об'єкти.

Будівництво пов'язане з іншими сферами виробництва, такими як, промисловість, транспорт, сільське господарство, а також з наукою, обороною і невиробничими сферами. Тобто можна стверджувати, що загальний занепад економіки країни одразу відобразився на стані будівельної галузі.

Метою даної роботи є окреслення кола проблем сучасного стану будівельної галузі та обґрунтування можливості впровадження диверсифікації задля вирішення цих проблем.

Виходячи з аналізу будівельної галузі, можна окреслити список наступних проблем:

- Швидкий знос основних фондів, їх занедбаність через відсутність інвестиційного попиту;
- Недопрацьована система ціноутворення;
- Бюрократичні перепони на шляху реалізації інвестиційних проектів;
- Відсутність рівних правових умов діяльності між всіма учасникам інвестиційного процесу;
- Недосконала система механізмів нормативно-правового регулювання, економічних, соціальних і правових відносин у житловій сфері та ін.

Задля вирішення вище окреслених проблем будівельної галузі, ми пропонуємо розглянути необхідність впровадження диверсифікації для збільшення прибутку, підвищення ефективності діяльності та економічної стабільності будівельної організації.

Питаннями вивчення стратегії диверсифікації діяльності підприємства займалися відомі вчені Томсон А., Стрікланд А., Портер М., Ансофф І.; в Україні досліджуванням цієї проблеми займаються Білецька К.В., Вітлинський В.В., Герасимчук В.Г., Корінько М.Д., Обеременчук В.Ф. та інші [1], але питання впровадження диверсифікації саме для будівельних підприємств, на наш погляд, потребують подальшої розробки.

Як відомо, диверсифікація – це стратегія зниження ступеня ризику шляхом розподілу інвестицій чи інших ресурсів між декількома напрямками діяльності.

На сьогодні за Філіпом Котлером виділяють три види диверсифікаційних процесів: концентрична (вертикальна); горизонтальна; конгломератна диверсифікація.

Розглянемо можливість впровадження диверсифікації для ПАТ «Трест Житлобуд – 1», враховуючи те, що підприємство будівельне, то практично неможливо застосовувати економічну диверсифікацію, так як будівельні фірми здійснюють об'єктну діяльність, тому найбі-

льший інтерес для будівництва являє концентрична (вертикальна) диверсифікація виробництва. Переваги якої:

- поєднання координації дій з великими можливостями контролю;
- стабільність господарських зв'язків у межах підприємства;
- гарантовані поставки матеріально-технічних ресурсів;
- тісний контакт з кінцевими споживачами.

Наприклад, в нашому випадку, підприємство володіє власним цегельним заводом. Якщо підприємство зможе використати особливості вертикальної диверсифікації та наявні переваги від цього (досить дешеvu сировину, наявність кваліфікованої робочої сили, основних засобів та ін.), то можна стверджувати, що випуск нового виду продукції (бруківка, тротуарна плитка, євро-паркани та ін.) буде досить ефективним. У таких випадках можна казати про зв'язану вертикальну диверсифікованість униз по ланцюгу доданої вартості.

Узагальнюючи, викладене вище, можна зробити висновок, що для виживання в сучасних умовах, кожне підприємство повинне розробити власну стратегію розвитку, враховуючи переваги та недоліки можливих стратегій.

Запропонована стратегія диверсифікації, саме для будівельного підприємства, дозволить йому розширити ринки збуту виготовленої продукції, що в свою чергу сприятиме підвищенню ефективності діяльності підприємства.

1. Попова С.М. Диверсифікація діяльності підприємств в умовах трансформаційної економіки: автореф. дис. ... канд. екон. наук : 08.06.01 / Попова Світлана Миколаївна; Харківський національний економічний ун-т. – Харків, 2004 – 20 с.

ТЕХНІКО-ЕКОНОМІЧНІ ПРОБЛЕМИ ФУНКЦІОНУВАННЯ ЖИТЛОВО-КОМУНАЛЬНОЇ ГАЛУЗІ УКРАЇНИ

Овечкіна М.А.

Науковий керівник – Рудаченко О.О., канд. екон. наук, асистент

Ринкові перетворення у всіх сферах вітчизняної економіки зумовили необхідність ринкової трансформації однієї з найважливіших галузей життєзабезпечення суспільства – житлово-комунального господарства (ЖКГ). У багатьох публіцистичних працях українських та іноземних вчених значна увага приділяється виявленню й аналізу сучасних проблем функціонування розвитку ЖКГ суспільного виробництва. Дослідниками надаються різні класифікації виявлених проблем, перед усім за: етапами їх виявлення в процесі надання житлово-комунальних послуг (ЖКП); ступенем актуальності вирішення; рівнем фінансових, виробничих тощо витрат на розв'язання.